

[Justitsministeren]

1973 er steget til omkring 550.000 i 1990. I perioden fra 1983 til 1989 modtog Belgien eksempelvis pr. år gennemsnitligt 5.000 asylansøgere, mens det foreløbige tal for 1990 var steget til 13.000. De tilsvarende tal for Østrig var henholdsvis 11.000 og 25.000, for Frankrig 28.000 og 52.000, for Tyskland 72.000 og 200.000 og for Sverige 16.000 og 32.000.

Også i Danmark har vi oplevet en stærk stigning i antallet af asylansøgere. Vi modtog i Danmark i 1986 ca. 9.300 asylansøgere, men på baggrund af de ændringer, der blev gennemført i loven i 1986, faldt tallet i 1987 til ca. 2.800. Antallet af indrejste asylansøgere har i årene 1988, 1989 og 1990 udgjort henholdsvis 4.668, 4.588 og 5.292 personer. De foreløbige tal for indrejste asylansøgere i 1. halvår 1991 viste en faldende tendens, idet indrejsetallet pr. 1. juli 1991 udgjorde 1.836 svarende til et indrejsetal på ca. 300 om måneden. Indrejsetallet for første halvår 1990 udgjorde til sammenligning 2.535. I de seneste måneder har indrejsetallene imidlertid på ny vist en stigende tendens. Således var tallene for juli 355, august 321, september 462 og oktober 573.

Selv om der for Danmarks vedkommende er tale om en mere beskeden stigning end i de andre lande, er det også for situationen i Danmark kendetegnende, at stadig flere ressourcer bruges til at behandle ansøgninger fra asylansøgere, der ikke opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse som flygtninge. Skønsmæssigt er der i de senere år givet flygtningestatus til ca. 70–80 pct. af de personer, som er indrejst til Danmark og har søgt asyl. I løbet af 1990 er der imidlertid sket en markant ændring, således at det nu synes at være omkring 50 pct. af de indrejste asylansøgere, der opfylder betingelserne for at få asyl i Danmark. Denne udvikling har fundet sted overalt i Vesteuropa, hvor anerkendelsesprocenterne falder.

Årsagen hertil er dels det ændrede verdensbillede, dels en stigende tendens til, at der mellem de egentlige flygtninge blander sig en voksende strøm af personer, der forlader deres hjemland ikke på grund af en individuel, personlig forfølgelse, men på grund af sociale, økonomiske eller miljømæssige forhold. Da langt de fleste lande i Vesten ligesom Danmark har stoppet for indvandring, er asylinstituttet den eneste immigrationsmulighed til de vesteuropæiske lande for disse mennesker.

Der er således et stigende antal personer, som af økonomiske og lignende årsager ønsker at indvandre i de vestlige lande, og som i mangel af andre muligheder derfor søger at bruge asylinstituttet som en nøgle til Vesten. Dette belaster i foruroligende grad sagsbehandlingen.

UNHCR har således i en rapport fra 1990 vurderet, at hele det asylsystem, som de vestlige lande har opbygget gennem de seneste 30–40 år, er i fare, hvis antallet af økonomiske flygtninge fortsat stiger med samme hast. UNHCR har endvidere påpeget, at de ressourcer, som de vestlige lande anvender på behandlingen af disse sager, sluger så enorme beløb, at det går ud over de egentlige flygtninge og altså begrænser de midler, der kan stilles til rådighed for at integrere dem i det nye land.

Ser man på antallet af familiesammenføringer, er der i hvert af årene 1988, 1989 og 1990 givet henholdsvis 6.996, 7.976 og 7.872 familiesammenføringstilladelser. Godt halvdelen af tilladelserne til familiesammenføring med ægtefæller vedrører tilfælde, hvor referencen i Danmark var enten en dansk eller nordisk statsborger. Resten af tilladelserne til ægtefæller er givet til udlændinge med en flygtning eller andre udlændinge i Danmark som reference. Tallene viser, at familiesammenføringer med ægtefæller – set i forhold til det samlede antal udlændinge i Danmark og nettotilvæksten heri – udgør en meget betydelig andel af immigrationen til Danmark. Baggrunden herfor er bl.a., at der blandt visse indvandrergrupper fortsat er en udbredt tendens til at gifte sig med landsmænd, der før ægteskabet var bosat i forældrenes oprindelsesland. Dette kan måske pege på, at store grupper af de indvandrede, som er kommet til Danmark i løbet af 1970'erne, fortsat ikke er tilfredsstillende integreret i det danske samfund.

4. Udviklingstendenser for de kommende år

Hvis man skal forsøge at pege på nogle af de udviklingstendenser, som kan forudses for de kommende år, er der to hovedområder, som trænger sig på. For det første kan der henvises til udviklingen i Øst- og Centraleuropa og her på det seneste også i Sovjetunionen. Her har afviklingen af de tidligere kommunistiske stater skabt en række økonomiske problemer. Kombineret med en langsom udviklingstakt i de nye demokratier i bl.a. Østeuropa kan disse